

MICALET TEATRE

Abril a casa

Àfrica Hurtado

Il·lustracions d'Isaac Bosch

Premi de Teatre Infantil Escalante

ESCENA 1

(Cuina saló d'un pis qualsevol d'un barri del sud de la ciutat. ABRIL està tombada en el sofà mirant al sostre. No fa fred, però tampoc calor. Sembla que arribarà la primavera, encara que en alguns moments el sol es resisteix a eixir. Tota la història transcorre en aquest únic lloc.)

ABRIL. Un, dos, tres, quatre... Quatre.

(A MAMÀ.) Mamà! Ja n'han passat quatre.

Dimecres, dijous, divendres, dissabte. Estem a dissabte. Els dissabtes són dies especials. Els dissabtes no anem a escola. Els dissabtes mengem pizza. Els dissabtes eixim al parc al matí. És l'únic dia de la setmana en què ho fem, la resta no es pot, o hi ha escola o anem

a casa de l'àvia. Els dissabtes m'alce més tard i, com que és dissabte, puc desdejunar-me una cosa dolça. Preferiblement galletes. Els dissabtes a la vesprada solc anar a casa de la tia Pau. Mamà ha de fer coses, així que em quede allí. No sempre, hi ha dissabtes en què estic tot el dia amb mamà.

Ma tia Pau és la millor. O això diu la meua amiga Laura. Diu que és molt moderna, encara que no sé a què es refereix. Diu que és independent i que viu la vida com vol. Tampoc sé a què es refereix amb això. Crec que jo també la visc com vull. Els dissabtes, a casa de la tia, solem veure pel·lícules de majors. Bé, no són de majors amb sang i crits, però tampoc són de dibuixos. Així que a mi m'agrada pensar que són de majors. A mamà no li sembla bé del tot. Diu que una xiqueta de nou anys és encara una xiqueta. Els dissabtes no se sopa crema de verdures. És l'únic dia. Mamà diu que té vitamines i que per això he de sopar això cada nit. Però els dissabtes no. La crema no es mastega. Crec que és per això que no m'agrada.

La meua amiga Laura viu amb sa mare i, a vegades, amb son pare. Canvia de casa els divendres a la vesprada en eixir d'escola. Hui

està a casa de son pare. Li agrada anar allí. Ell deixa que faci tot el que vulga. Li compra molts joguets i vestits bonics. Els diumenges a la nit canvia de casa i torna amb sa mare. Però hui és dissabte i diu mamà que demà ja no es podrà eixir. Que no deixaran. Així que és possible que Laura haja de passar més dies amb el seu pare.

Però hui és dissabte. I els dissabtes sempre són dies especials.

(A MAMÀ.) Mamà! Ja n'han passat quatre.

ESCENA 2

*(ABRIL i MAMÀ estan assegudes a la taula.
Es desdejunen. No hi ha galletes.)*

ABRIL. Mamà diu que estaré uns dies sense anar a escola. Jo i tots els xiquets. Tampoc ella anirà a l'oficina. Treballarà des d'ací. Amb el seu ordinador.

MAMÀ. No estem de vacances.

ABRIL. Diu que igualment hauré de fer deures. Diu que és com si fora dissabte perquè no vaig a escola, però sense ser-ho. I no ho és, perquè hui no mengem pizza, ni veurem la tia Pau. Segurament tindrem crema per a sopar. *(A MAMÀ.)* Mamà, què soparem?

MAMÀ. No ho sé, filla. Encara estem desdejuntant-nos. Supose que crema i alguna cosa més.

ABRIL. I alguna cosa més. Esperava que diguera alguna cosa com macarrons o espaguetis.

(A MAMÀ.) Macarrons?

MAMÀ. No, amor meu. No es menja pasta a la nit.

ABRIL. No sabia que la pasta tinguera un horari.

(A MAMÀ.) I espaguetis?

MAMÀ. Els macarrons i els espaguetis són el mateix, només que amb diferent forma.

ABRIL. Ella pot dir el que vulga, però els macarrons i els espaguetis no saben igual. Fa una estona que mira el mòbil. Està molt concentrada. Només l'havia vista així quan va tindre problemes en el treball. (A MAMÀ.) Què passa, mamà?

Ella diu que no passa res, però no m'ho crec.

MAMÀ. No passa res, Abril. Menja't el desdèjuni.

ABRIL. I això faig. Menge. Menge i la mire. Ella no em mira. Només mira el seu telèfon. És estrany. Mamà no és de les que el miren molt. Sempre repeteix que qui veu molt la tele, mira molt el telèfon o juga a videojocs, es torna babau. No babau del tot, però més babau que abans de fer tot això. Demà hauria de fer una exposició de ciències. No vull fer-la. Ni demà, ni mai. No m'agraden les ciències, encara que la senyoreta Dolors sempre diga: «Les ciències són essencials

perquè l'ésser humà continue viu». No sé què vol dir amb això. A mi les ciències em són igual i no per això estic menys viva. Ni em moriré per no entendre-les. Crec. Les plantes són éssers vius que produeixen... Les plantes són éssers vius que pro... que produeixen el seu... El cap de setmana passat ho vam estar repassant i m'ho sabia. Ja se m'ha tornat a oblidar. (A MAMÀ.) Mamà, com era això de les plantes?

Ella no contesta. Crec que no m'ha sentit.
(A MAMÀ.) Mamà!

MAMÀ. Què!

ABRIL. M'ha cridat. No sol fer-ho. Quasi mai ho fa. Està estranya. Jo no dic res. No m'agraden els crits.

MAMÀ. Què? Ara no et quedes callada.

ABRIL. Però jo no dic res. Llavors s'acosta i em fa una besada al cap. Em diu que m'acabe el desdijuni, que hui és diumenge, però que no anirem a casa de l'àvia. Que ja no es pot eixir.